

PRŮVODCE MALÉHO

ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Pohádky, to jsou krásné vymyšlené příběhy, které až na výjimky dobře dopadnou a v kterých vítězí dobro nad zlem.

Pohádky jsou různé. V těch starších většinou nechybí princezny a princové a hodně často v nich vystupuje i myslivec, který má přes rameno flintu a kterého doprovází pes.

Pes ve spojení s myslivcem ale nepatří jen do vymyšlených příběhů. Oni tvoří skutečnou dvojici a stará moudrost říká, že není dobrého myslivce bez psa.

V následujících povídkách v tomto roce si budeme některá plemena, která doprovázejí naše myslivce, představovat. Začneme u těch známějších.

O které plemeno se jedná se dozvíte vždy v poslední větě. Vzdělanější čtenáři se mohou pokusit podle textu a obrázku určit plemeno dřív, než dočtou článek do konce. Ti, kteří se správně „strefí“, si mohou gratulovat.

Pes, o kterém dnes bude řeč, vznikl v době, kdy žili princové, králové a princezny. Dokonce se o něm říká, že jej na svém dvoře choval jeden z našich neznámějších panovníků, král Karel IV. Toto plemeno měli hlavně šlechtici, pro které byla myslivost velkým koníčkem. A pokud chtěli někomu udělat radost, dali mu darem pracovitěho a fousatého psa.

Plemeno, o kterém si povídáme, bylo plemenem českým, ale na přelom XIX. a XX. století se právě kvůli svému českému původu a našemu českému jazyku dostalo do problémů. Tenkrát ještě neexistovala Česká republika, ani Československo. Naše země byly součástí Rakousko-Uherska, v kterém byla oficiálním jazykem němčina. To znamenalo, že se na úřadech a ve školách mluvilo německy a čeština byla považována za řeč nedůležitých lidí.

Chovatelé plemene, o kterém si povídáme, se chtěli přátelit a společně se domlouvat, jak to udělat, aby potomci jejich fen a psů byli stále lepší. Založili si tedy chovatelský klub. Jenže dostali nařízení, že se v jejich klubu musí mluvit německy. To se jim nelíbilo. Byli přece Češi a měli české plemeno. A tak se klub zase zrušil.

Po roce 1918 se situace změnila, chov plemene psa dostal zelenou. Zájemců o pracovitěho psa bylo stále víc a nepocházeli jen z českých zemí.

Dnes se plemeno doprovází myslivce snad ve většině států a všude ho mají rádi.

V letošním roce budeme slavit 100 let od založení Československa. Až vám o tom budou

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

vyprávět ve škole, tak si vzpomeňte, že založení nového státu může mít vliv nejen politický, ale že může pomoci plemeni psů k tomu, aby se mu dostalo zaslouženého uznání.

Plemeno je oblíbeno z mnoha důvodů. Patří mezi tak zvané všestranné psy. Znamená to, že pomáhá svému vůdci ve všech možných honitbách.

Umí dosledovat poraněnou zvěř, umí aportovat kachnu z vody a umí na honu přinést všechnu střelenou zvěř. Určitě by umělo pracovat i v noři, ale vzhledem ke své velikosti, se do ní nevejde.

Nejde jen o to, jakou práci lovecké plemeno zvládne, ale také o to, jak snadno nebo těžko se na ní připravuje a jak moc je ochotné svého vůdce poslechnout. Odborně se tomu říká cvičitelnost a poslušnost. Za obojí je možné dát našemu plemeni 1*.

Dříve se říkalo, že v každé hájovně nebo myslivně jednoho zástupce probíraného plemene určitě najdete.

Najít psa je jedna věc a poznat, ke kterému plemeni patří, je věc druhá.

Pes, o kterém si povídáme, patří mezi větší plemena. Pod stůl se sice vejde, nemůže ale moc zvedat hlavu.

Je zařazen do skupiny ohařů neboli psů stavečích. Jeho oči mají dobrotivý výraz a vidíte na nich, že se jedná o chytrého a laskavého psa.

O jeho srsti se píše, že je třípatrová. Znamená to, že má tři vrstvy - podsadu, pesíky a vlníky. Taková srst chrání psa před zimou, deštěm ale i horkem.

Barva srsti je hnědá nebo hnědá s různou příměsí bílé.

Velkou ozdobou plemene je delší a jemnější srst, která na mordě tvoří pro plemeno typický vous. Ten také s tím, že se jedná o plemeno české, dal plemeni jméno.

Většina z vás už určitě ví, že jedná o ...

... **českého fouska.**

